

си на преждевременното принудително разкритие, тъй като в много случаи циганинът има дързостта да предупреди жертвата, че проговори ли твърде рано, съдържанието на вързопа ще се превърне в пясък или дрипи, в зависимост от това какво е сложил вътре.

Друг още по-безочлив маниер на разиграване на това престорено вещерство е убеждаването на селянина, че трябва да омотае главата си с плътна тъкан и ако някой го заговори, да отговаря само с това, което на немски наричат „brummen“ – един вид ръмжене. Той изпълнява чинно, а през това време цялата банда изнася всичко преносимо:

*„Столове, маси, ножове, лъжици,
халби, бутилки, купи, солници,
обувки, бъчонки, чинии, легла,
сланина и пудинг, мляко и яйца,
килима, дете на пода лежи,
шунката, чакаща зимните дни,
всяка възглавница, всеки чаршаф,
тестото в нощвите, готовия хляб,
друга покъщнина или имане,
докле гола къща накрай не остане“.*

Можете да си представите сцената, когато останалите се връщат и заварват къщата оплячкосана, а главата на семейството седи сред руините с превързана глава и отговаря на обезумелите си близки с „брум-брум-брум“! Това сигурно ще ви припомни познатото стихотворение – мисля, че беше на Питър Пиндар Уолкот³⁰¹ – за онзи мъж, който заради облог бил принуден да извършва движенията на махало и да произнася думите: „Люш насам – люш натам!“ , докато през това време подстрекателят „измел къщата, а после и сам се измел“. Почти нямам съмнение, че първоизточникът на това стихотворение е ромски.

³⁰¹ Д-р Джон Уолкот, използвал псевдонима Питър Пиндар (1738–1819) – английски лекар и поет сатирик – б. пр.